

Spanija lahko ustvari nevarne zapletljaje

V zadnjem času je postala Francova Španija zelo gibčna. Potem ko je odigrala vlogo posrednika med Francijo in Španijo, je pohitela s svojimi zahtevami glede francoskega Maroka (francoska kolonija v severozapadni Afriki). Španska vojska je medtem že zasedla tangersko mednarodno ozemlje (nasproti Gibraltarju v severni Afriki), ki si ga je zaman skušala prisvojiti že v zadnji svetovni vojni. Današnja Španija pa ima glede na dolgo državljansko vojno le malo pogojev za močno sunanje politiko. Nesoglasja v samem vladnem taboru tudi ne morejo okrepiti te politike. Razgovori o francoskem Maroku pa vsekakor niso nikaka izmišljotina. Vzpostavitev španskega svetovnega vladarstva ali imperija spada med glavne točke »španske falange«, kakor se imenuje glavna stranka Francovega režima. Španski pas Maroka je izhodišče za takšne težnje. Širitelji teh načrtov poudarjajo, da ima Španija pravico do ozemlja na severni afriški obali, ker so ta ozemlja pripadala španski državi še za časa Ferdinanda Katoliškega (1558—1564), Karla V. (umrl 1558) in Filipa II. (umrl 1598). Z isto utemeljitvijo pa bi potem Španci smeli zahtevati tudi Tripolis, južno Italijo, Sicilijo itd. Ugotoviti je treba, da se pristaši generala Franca ne omejujejo le na načrte, temveč da se tudi oborožujejo in pripravljajo. Tako so na primer še pred francoskim zlomom zgradili utrdbe na Pirenejih (pogorje med južno Francijo in Španijo). Se-

dani predsednik francoske vlade maršal Petain je imel kot francoski poslanik v Madridu priliko, da te utrdbe spozna.

Ob koncu državljanske vojne je ostalo generalu Francu na razpolago še okoli 1300 tujih letal. Letalski minister pa je napovedal izvežbanje 2000 letalcev v tem letu ter nadaljnjih 3000 v prihodnjem. V Španiji so tudi ostala tuja vojaška zastopstva. Nejasno pa je stanje prometnih naprav, pristanišč itd. Španska oporišča pa bi v primeru pomorske borbe lahko odlično služila komur koli.

Končno stališče Francove Španije bo gotovo odvisno od pomorske vojne in njenega razvoja. Angleško brodovje, pomnoženo s francoskim, ima trenutno premoč v Sredozemlju, toda Angleži bodo morali računati z možnostjo ogrožanja s strani Španije. Današnja Španija ne misli le na vzpostavitev svetovnega vladarstva, temveč tudi na zaščito španskega sveta v Ameriki po geslu: Španski svet za Špance!

Španija predstavlja med evropskimi državami veličino, ki ni velika. Toda glede na svoj zemljepisni položaj, vojaške možnosti ter diplomatske zveze lahko ustvari zapletljaje, ki bi mogli daleč presežati okvir njenega lastnega mednarodnega pomena.

V zvezi s tem moramo beležiti tudi glasove, ki krožijo po svetu okoli osebe francoskega vrhovnega generala Weyganda. Ta general je bil pred meseci poslan v Afriko v francoske kolonije, da bi napravil tam red in ohranil kolonije za vladno maršala Petaina. V francoskih kolonijah v Afriki vlada namreč močna agitacija za pobeglega francoskega generala De Gaullea. V resnici je ta general zasedel že več francoskih kolonij s svojim vojaštvom in jih priključil v francoski vojujoči se tabor. Podpirajo ga Angleži. General Weygand je

V Parizu je otvorjena framasonska razstava. Veliki framasonski mojster je zaprisegal nove člane v dvorani, koje oprema je vidna na sliki

svojo nalogo rešil in ohranil nekaj kolonij za vladno v Vichyju. Moral pa bi se že vrniti nazaj v Francijo, tega pa doslej še ni storil in je ostal v Afriki. S tem v zvezi se širijo glasovi, da je ostal general Weygand v Afriki radi — Španije, ker če bi se hotela Španija polastiti kakšne francoske kolonije v Afriki — tako pravijo glasovi — je general Weygand pripravljen, da jih rajši odstopi generalu De Gaulleu. In s tem vprašanjem v zvezi je vloga in zadržanje Španije silno važno.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

70 letnega starčka zadela kap. Prejšnji teden je v Murski Soboti nenadoma umrl posestnik Anton Barbarič, ki ga je zadela srčna kap. Kako so pokojnika imeli radi, je pokazal njegov pogreb, katerega se je udeležila velika množica ljudi. Naj počiva v miru!

Smrt blage matere. V št. Petru na Medvedovem selu je v Gospodu zaspala Ema Vehovar v 83. letu starosti. Pokojna je bila velika trpinka. Več let jo je mučila zelo huda bolezen. Znala pa je svoje trpljenje darovati za razne dobre namene: za duhovnike, za misijone, za grešnike, za druge bolnike in umirajoče, za duše v vicah itd. Bila je nekaka duša-žrtev in je želela Bogu zadoščevati tudi za grehe drugih. Kot gospodinja je rada podpirala reveže. Držala

pa se je načela: naj levica ne ve, kaj dela desnica. Bila je prijateljica molitve. Ko je imela kako pot, je najrajši hodila sama, da je med potjo lahko nemoteno molila. Tudi ponoči je vstajala k molitvi. Med boleznijo je iskala utehe v molitvi. Pristrčno je ljubila presv. Evharistijo. Sv. obhajilo je prejemala, kadar ji je bila dana prilika. V zdravih dneh je bila pri šmarnicah in zornicah stalen gost mize Gospodove. Zlasti je nikdar ni manjkalo pri sv. obhajilu ob prvih petkih. Bila je tudi članica ženske Marijine družbe. Skrbno je vzgajala svoje otroke in jih zelo ljubila. Nikdar se ji ni zacelila rana, katero ji je zadala smrt najmlajšega sina, gospodarja na domu. Od odprtem grobu je g. župnik v poslovnem govoru orisal njeno življenje. — Na dan po-

Španski zunanji minister Suner se rokuje v Berlinu s Hitlerjem. Ob Hitlerjevi strani sta Italijanski zunanji minister prof. Clano in nemški tožmač dr. Schmidt

je zaviadala v mestu lakota in pobrala 20.000 duš. Glad je vklenil mesto v svoje kremplje znova leta 1314. in 1317. Leta 1347. je pomrla zaradi kuge polovica meščanov. Samo na enem pokopališču so položili v zemljo 50.000 ljudi. Trpljenjej Londona še ni bilo konec. V kmečkem uporu vodje Taylorja, ki je 1381 udril v mesto, so ljudje prestali mnogo strahu. Pod kraljem Jakobom I. je umrlo v mestu 30.000 duš, pod Karlom je kuga pomorila 45.000 meščanov. Porazno je bilo uničevanje kuge v letih 1664. do 1666. Po uradnih zapiskih je tedaj umrlo 68.950 Londončanov. Dejansko pa mnogo nad sto tisoč! Koma je kuga prestala, je 2. septembra 1666 izbruhnil v mestu velik požar. V nekaj urah je strašno

»Naprej, močje!« je zaklical Roger. »Iztrgajte deklo staremu norcu in ga privedite sem!«

V tem trenutku se je zaslial peket konjskih kopit. Konji lopovov so podivjali zaradi močne svetlobe. Mariji se je posrečilo enega zgrabiti.

»Pogum, Marija!« je zaklical samotar in dvignil Marijo na konja. V roke ji je potisnil svoj samokres. Nato je konja udaril. Žival je divje poskočila in oddirjala.

»Z Bogom!« je zaklicala Marija.

V naslednjem trenutku je izginila.

En lopov ji je sledil. Pregarjanje ni trajalo dolgo. Marijin konj se je zadet od krogle zvrnil in pokopal deklico pod seboj. Od tu je streljala na lopova, ki je strele vračal, dokler ga ni zadel Marijin strel v glavo. Marija se ni mogla rešiti izpod konja in Nardovi fantje so se ji približali, da bi jo živo ujeli. Napadli so jo vsi hkrati. Marija je streljala, a zadela ni. Pač pa je zadel Lavrencij, ki je streljal od goreče hiše. Trikrat se je slišal krik iz tolpe lopovov, ko je iz starčeve roke padla puška in je on zadnjič objel s pogledom razvaline Rotenburga...

V naslednjem trenutku so pograbile trde roke Marijo in jo vlekli izpod konja. V svitu plapolajočega ognja je satanski, porogljiv obraz strmel vanjo: obraz Rogerja Aspleta.

»Proč od tu!« je slišala. »Tu se bomo spekli! V desetih minutah bodo vse razvaline v plamenu. Hitro v hribe!«

»Vse se temni!« je zaječala Marija in je izgubila zavest.

Ko se je spet vzdrnila, je čutila, da je privezana k sedlu: privezali so jo na njenega mezga. Nard je nosil s seboj Anitino truplo. Na neki jasi so se ustavili in pokopali Anito. Lopovi so izginili v gozdu, Marija in Roger sta ostala sama. Roger je ponudil jed utrujeni deklici, a ta jo je ponosno odklonila.

Dolgo sta molče strmel drug v drugega. V Marijinih očeh je gorelo sovraštvo in zaničevanje.

»Asplet, kaj prav za prav hočete od mene? Povejte resnico! Pripravljena sem na to, da se odkupim.«

»Koliko date?« je porogljivo vprašal lopov.

»Torej ste vendar postali bandit!«

Asplet je skomizgnil z rameni in odgovoril smehljaje:

»Bandit gor, bandit dol! Glavno je, da človek nekaj zasluži.«

»Povejte, pod kakimi pogoji me boste izpustili?« je nemirno vprašala deklica.

Čutila je, da pri tem človeku ne bo našla usmiljenja, zaradi tega se je je polasčal obup.

Roger je bil mislil, da je njegova ljubezen do Marije že umrla. Ko pa je zdaj gledal Marijin ljubki obraz, je čutil, da jo še prav tako ljubi, kakor tedaj, ko jo je moral ponižan zapustiti. Na to niti ni mislil, da je Marija ugrabil Rajski dol, le to mu je rojilo po glavi, da mu